УДК 821.162.1
С80

Перекладено за виданням «Gdzie są moje zwłoki?»
Gdzie są moje zwłoki?
Copyright © by Małgorzata Starosta, 2023
Published by arrangements with Wydawnictwo Mięta Sp. z o.o.
ISBN 978-83-67341-70-7

Староста Малгожата

С80 Де моє тіло?/ Малгожата Староста : пер. з польської О. Лапченко — Харків: «Korali books», імпринт ТОВ Видавництво «Ранок», 2026. — 352 с.

ISBN 978-617-8775-02-5

Досвідчений патологоанатом Єремій Органек звик до всього, але коли з його операційного столу безслідно зникає тіло молодої жінки — він починає сумніватися у власному розумі. За справу береться рішуча Лінда Міллер, а єдиний речовий доказ веде їх до похмурої лікарні в Мокшешуві.

Які секрети приховує будівля, пов'язана з сумнозвісною програмою «Лебенсборн»? Хто і навіщо намагається стерти сліди існування безіменної жертви?

УДК 821.162.1

Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.

Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

© Małgorzata Starosta, 2023
© О. Лапченко, переклад, 2026
© Я. Мартин, дизайн обкладинки, 2026
© Korali books, 2026
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2026

ISBN 978-617-8775-02-5

1

ТРУПИ НІКОЛИ НЕ БУВАЮТЬ ЗАЙВИМИ

Ніщо не віщувало, що цей день стане найдивнішою середою в історії. А тим паче — найдивнішою в усьому п'ятдесятирічному житті Єремія Органека.

Прокинувся, як завжди, за кілька хвилин по п'ятій, поплентався до ванної, позіхаючи так широко, що його видовжене, вкрите густою щетиною обличчя скидалося на роззявлену пащу бородатої змії. Почистив зуби, прополоскав горло, булькаючи, немов чистокровний індик, прийняв швидкий душ і відсидів належне на троні. От і день, як день.

Ранковий ритуал завершився перемелюванням кави у ручній кавомолці, пересипанням її в півлітрову кружку, заливанням окропом і точним очікуванням шести хвилин, а потім помішуванням порцеляновою ложечкою з ловецьким візерунком. Щоразу він дивувався, звідки у нього з'явилася ця ложечка, адже сам точно ніколи б її не купив. І, як завжди, не дійшов жодних висновків.

Сів на барний стілець — колись привезений із клубу, де він виступав, — і, попиваючи каву, дивився

телевізійні новини. Політика його не цікавила, боротьба з пандемією ще менше, а от про вбивства слухав уважно.

— Прокуратура взялася за справу без зайвої тяганини, — поглузував із репортерки. — Трупи ніколи не бувають зайвими, шановна пані, — повчально мовив він, похитавши головою від огиди.

Допив каву, надягнув підготовлені ввечері чорні гумові джинси та футболку з уже трохи вицвілим Едді, талісманом Айрон Мейден, накинув зверху потерту шкіряну косуху і вирушив на роботу.

Дорогою зайшов у кондитерську, звідки забрав раніше замовлений торт, переконавшись, що це саме той, що потрібно.

— Вийшло у вас чудово, — похвалив очевидно здивованих і трохи роздратованих продавчинь. — Потрібно буде його сфотографувати на пам'ять, перш ніж він потрапить під ніж.

Жінки обмінялися поглядами, а з їхніх облич читалася турбота про психічне здоров'я ексцентричного клієнта. Уже сам факт того, що він замовив торт у формі людського мозку, демонструючи прототип у вигляді детальних фотографій, трохи їх налякав. На додачу він зажадав, щоб желе обов'язково було вишневе і витікало після розрізання торта. Справжній псих!

Задоволений і, цілком не усвідомлюючи враження, яке залишив по собі в кондитерській, Єремій попрямував на роботу, з радістю думаючи про завдання, що на нього чекало.

Перша несподіванка спіткала його щойно він переступив поріг зали розтину, коли на залишеному в ідеальному порядку столі він побачив... Насправді

не мало значення, кого чи що він побачив, адже нікого й нічого не повинно було бути на столі. Тим часом під білою тканиною виразно вимальовувалися людські обриси.

— Отож бо й цікавинка, — сказав він сам до себе, погладжуючи елегантно підстрижену бороду. — Комусь тут, мабуть, кортить виговоритися. Вибач, дорогий друже, але ще трішки доведеться зачекати.

Єремій Органек, окрім багатьох інших чеснот, мав і ту, якої бракує більшості людей. А саме — він був надзвичайно терплячою людиною. Ця терплячість ідеально поєднувалася з методичністю, з якою чоловік виконував поставлені перед ним завдання. Він обожнював рутину, планування було його хобі, а найменший збій у ретельно продуманому розкладі викликав у його нутрощах справжню метушню. Трупи, що опинилися не на своєму місці, ще не становили великої проблеми, але порушення ритуалу було абсолютно неприпустимим.

— Лише привітаюся, — виправдав він перед собою порушення священної заборони наближатися до тіла в цивільному одязі. — О! Пані, схоже, ви радше не Мартін Зиґмунт.

Жінка, що лежала на столі, без жодного сумніву не була Мартіном Зиґмунтом, ані будь-яким іншим Мартіном чи Зиґмунтом, якщо вже говорити точно. Єремій, дедалі більше заінтригований, обережно, з повагою до померлої, відкривав нові частини тіла і, дійшовши до ступнів, здивувався ще більше.

— А де ж поділася ваша сервісна картка? — він кілька разів кліпнув, наче це мало допомогти розгледіти неіснуючий ідентифікатор.

Ні, не допомогло.

Він накрив тіло й відступив до дверей. Відхилив їх, зазирнув у порожній коридор, поглянув на табличку з власним прізвищем, ще раз окинув оком, після чого обережно зачинив важкі двері й повернувся до столу.

— Шановна пані, — сказав він серйозно до білого простирадла. — Схоже, це не жарт моїх колег, і я не помилився лікарнею. Дозвольте мені переодягнутися для нашого побачення, і я одразу повернуся. Сподіваюся, вам не буде заважати, якщо ми разом послухаємо музику?

Здавалося, що жінка також була меломанкою, адже не висловила заперечень, не скривилася і не похитала головою, тож нічого не заважало Єремію повернути цьому ранку його звичайний стан речей.

Вражений несподіваним відкриттям, він зовсім забув про коробку з тортом, яку поставив під столом, що само собою свідчило про стан душі п'ятдесятирічного чоловіка.

Через кілька хвилин із невидимих на перший погляд динаміків полилися звуки *Fear of the Dark* — твору, що означав початок процедури, яку називали — залежно від статі — побаченням або діловою зустріччю.

Коли прозвучали слова *«When the light begins to change»*, над столом запалала лампа, а відразу після цього з'явився він: увесь у білому, випромінюючи внутрішнє світло, двійник Джорджа Клуні, чия краса не лякала лише жінок, що перебували на його столі та вже не здатні були відчувати емоцій.

Він же ставився до кожної з них із побожним шануванням, ніжністю та турботою, на які вони заслуговували як за життя, так і після смерті.

— А як мені до вас звертатися, моя прекрасна? — тихо запитав він, відкриваючи обличчя жінки. — Вам не дали імені, не дали життя, зовсім ніби ви ніколи його й не мали. — Повільно й ніжно він зняв тканину з тіла. Він склав її у рівний квадратик, поклав на нижню полицю столика з готовими інструментами і взявся до роботи. З колонок залунали перші акорди *Wasting Love*. Єремій заплющив очі, ритмічно захитався, тихо підспівуючи: «Можливо, колись я стану чесною людиною», і розпочав процедуру.

Під час зовнішнього огляду він не помітив нічого, що могло б указати на причину смерті. Ніяких подряпин, синців — лише кілька шрамів від давніх травм. Блідість шкіри свідчила про недавній кінець, хоча цілком могла бути й наслідком винятково світлої вродженої шкіри жінки. Заплутане волосся кольору льону, а також такі ж брови й вії робили її схожою на слов'янських русалок.

— Час для зізнань, моя красуне, — прошепотів Єремій, нахиляючись до вуст, що здавалися ледь розкритими. — Хочеш мені щось сказати? Говори, квіточко, говори, бо більше тебе вже ніхто не почує.

Він розтулив посинілі вуста, що ховали рівні білі зуби. Посвітивши ліхтариком у горло, нахилився ближче — й раптом завмер. Схопив щипці, лівою рукою розтягнув щелепу до межі, а правою занурив інструмент глибоко в гортань. Трохи пошукав усередині й, сповнений водночас збудження та подиву, обережно витяг щипці, у яких затиснув металевий предмет, знайдений у стравоході жінки.

— І навіщо ж ти це, янголятко, ковтнула? — підняв він руку під лампу й роздивився знахідку з усіх

боків. — Я і з парацетамолом ледь даю собі раду, а ти впоралася з ключем?

Він озирнувся в пошуках таці, та не знайшов її. Забув підготувати, збитий із рівноваги ранковими несподіванками. Вилаявся недобрим словом і тут же вибачився, шанобливо вклонившись у бік тіла.

Досі тримаючи ключ як трофей, він підійшов до шафи, де лежав продезінфікований посуд, і потягнувся по металеву нирку. Коли раптом двері відчинилися, хтось закричав, і Єремій здригнувся, розтиснувши щипці. Ключ брязнув об підлогу і покотився під шафу.

— О боже, вибачте, — пискнув жіночий голос.

Медик повернувся і кинувся до столу для розтину, схопив складену тканину, накрив нею оголене тіло покійної й лише тоді звернувся до такої ж блідої, як труп, незваної гості:

— Загубилися, пані?

— Так... Вибачте! Я не очікувала побачити... Ну, ви знаєте, труп. — Рудоволоса дівчина дивилася на Єремія переляканими очима.

— Повірте мені, було б гірше, якби ви тут побачили когось живого, — тихо відповів він. — Чим можу вам допомогти?

— Я шукаю директора лікарні.

— Ідіть коридором до кінця, потім ліворуч і останні двері з табличкою «Директор».

Дівчина кивнула, а потім мовчки зачинила двері.

Єремій повернувся до столу, відкрив обличчя жінки й прошепотів вибачливим тоном:

— Вибач мені, будь ласка, я забув зачинити двері. Та що ж сьогодні з моєю головою?

І раптом його голова почала сильно боліти. Порушення порядку дня та збереження високого рівня кортизолу віщували наближення мігрені.

Головний біль був єдиною річчю, якої Єремій Органек панічно боявся, і для цього були серйозні підстави. Тож він відмовився від негайного повернення до перерваної роботи, зняв рукавички, вимив руки та залишив морг, попередньо вклонившись прекрасній незнайомці. Потрібно було поспішити й прийняти таблетку, перш ніж біль, що підкрадається до скронь, остаточно розгуляється.

У їдальні він купив воду, трохи поспілкувався з пані Хеленою, яка, як завжди, не могла відвести погляду від привабливого обличчя патологоанатома, ковтнув ліки й перекусив підсунутим рогаликом із рожевим джемом, що нагадав йому про торт. При думці про коробку під секційним столом він раптом підскочив і кинувся назад до моргу.

І лише тоді розпочалася справжня комедія.